

много мъже, окупационната армия е принудена да разреши проблема с големия брой гладуващи жени и деца, останали без главата на семейството. Намерено е „лесно“ решение – докарват от Германия фургони с газ, в които настаняват жените и децата, откарват ги в горите и там ги отравят и погребват. Принадлежностите им изпращат на благотворителни организации в Германия за цивилното население.

В повечето страни под немска власт най-често алтернативата пред разстрел е пътят, без храна и вода, към концентрационен лагер. В почти всички по-големи концлагери има помещения и за цигани, като например в лагерите в Берген-Белзен, в Бухенвалд, в Маутхаузен, Нацвейлер, Ньойнгам, Равенсбург, Сачсенхаузен, Тересиенщат и други. От 1943 г. лагерите се превръщат в чакални преди неизбежната смърт чрез обгазяване или разстрел. Хелмно, Собибор и Треблинка са лагери, чието споменаване буди асоциации с незабавна смърт при пристигането. От всички лагери с роми и синти най-много данни за живота в лагерите има от Аушвиц, където еврейските затворници си водят тайни записки.

Знае се също, че циганите роми и синти са използвани в тези лагери за експерименти с тиф и дребна шарка, но може би най-ужасяващи са опитите за намиране на най-лесен начин за лишаване от потомство. Опитите са с представители на всички считани за по-низши и малоценни раси; целта е да бъдат впрягани като работна сила, без да имат потомство.

С настъпването на съветските и съюзническите войски през 1944 г. започва най-трагичната част от живота в концлагерите. Оцелелите затворници са изпратени пеша в Австрия и Германия. Всеки, неиздържал дългия път, е разстрелван на място.

През хитлеристкия период е нанесен тежък удар над циганите роми и синти от Европа, от който те все още не са се възстановили напълно. Приложеният списък отразява приблизителния брой на загиналите цигани вследствие действията на нацистите. Не бива да забравяме, че данните не дават представа за преживения кошмар от хилядите цигани в концлагерите и по време на репресиите.

В списъка са отбелязани държавите, в които циганите са живели до 1939 г., а не страните, в които са убити. Вероятно общият брой на жертвите на нацизма сред циганите би бил много по-голям, ако разполагахме с по-пълна документация, особено за Източна Европа.

Виж също РЕПАРАЦИИ.